

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveaueet for søfartserhverv og ophævelse af direktiv 2005/45/EF

(COM(2018) 315 final — 2018/0162 (COD))

(2019/C 110/23)

Ordfører: **Tanja BUZEK**

Anmodning om udtalelse	Europa-Parlamentet, 11.6.2018 Rådet, 6.6.2018
Retsgrundlag	Artikel 100, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Kompetence	Sektionen for Transport, Energi, Infrastruktur og Informationssamfundet
Vedtaget i sektionen	20.11.2018
Vedtaget på plenarforsamlingen	12.12.2018
Plenarforsamling nr.	539
Resultat af afstemningen (for/imod/hverken for eller imod)	201/3/6

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1. EØSU støtter overordnet set de opstillede mål i Kommissionens forslag om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF⁽¹⁾ om minimumsuddannelsesniveaueet for søfartserhverv og ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/45/EF⁽²⁾ om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne. Udvalget finder ændringerne i den retlige ramme nødvendige, forholdsmæssige og omkostningseffektive.

1.2. EØSU anerkender, at begge direktiver har bidraget såvel til en forbedring af søfartsuddannelsen og oplæringen af søfarende, der arbejder om bord på fartøjer, som sejler under EU-flag, som til den faglige mobilitet for søfarende, der er certificeret inden for EU, men ser gerne, at man går endnu længere i denne retning. Udvalget anbefaler derfor, at man benytter sig af revisionen af direktiv 2008/106/EF til at efterlyse en bredere europæisk debat med inddragelse af Kommissionen, medlemsstaterne, uddannelsesinstitutionerne og sektoren om, hvordan man skal investere yderligere i de europæiske søfarendes færdigheder med henblik på at sikre både den europæiske flådes konkurrenceevne og sektorens kapacitet til at skabe kvalitetsjob til europæiske søfarende og andre søfartserhverv.

1.3. Udvalget anbefaler især, at man arbejder hen imod etableringen af et EU-forum med deltagelse af uddannelsesinstitutionerne, sektoren, den bredere maritime klynge og de nationale søfartsmyndigheder, der skal forbedre søfartsuddannelsen og udvikle europæiske efter- og videreuddannelseskurser for søfarende, som går videre end det internationalt aftalte minimumsuddannelsesniveaueet for søfartserhverv. Efter- og videreuddannelse ville gøre det muligt at skabe en konkurrencefordel for de europæiske søfarende ved at udruste dem med færdigheder, der går ud over dem, der kræves på internationalt plan, samt øge søfartserhvervets tiltrækningskraft, navnlig over for kvinder og unge.

1.4. EØSU understreger vigtigheden af at udvikle fremtidssikrede læringspakker med særligt fokus på uddannelse i kvalitetssikring, grønne færdigheder og digitale færdigheder og mener, at fremme af avancerede færdigheder skal ledsages af forskellige former for certificering/mærkning.

1.5. Udvalget anbefaler desuden at oprette et europæisk netværk af søfartsuddannelsesinstitutioner, som opfylder visse kvalitetskriterier, med henblik på at forbedre det europæiske søfartsuddannelsessystem yderligere. Det anbefaler ydermere, at man for skibsfører- og officersuddannelsen indfører en model for udveksling mellem søfartsuddannelsesinstitutioner i hele EU i lighed med Erasmus-programmet, som er tilpasset de særlige forhold, der gør sig gældende i sektoren.

⁽¹⁾ EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33.

⁽²⁾ EUT L 255 af 30.9.2005, s. 160.

1.6. Med hensyn til den nye mekanisme for anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af tredjelande, mener EØSU, at det er af yderste vigtighed for de anmodende medlemsstater at høre de nationale rederiforeninger og fagforeninger om, hvorvidt det er ønskeligt at anerkende et nyt tredjeland, inden anmodningen indsendes til Kommissionen. EØSU ønsker yderligere at præcisere, at vurderingen — når en sådan foreligger — af antallet af søfarende, som sandsynligvis vil blive ansat, kun vil være et af kriterierne i beslutningsprocessen for anerkendelse af et nyt tredjeland, og at det skal opfyldes på gennemsigtig vis.

1.7. Hvad angår forlængelsen af fristen for at træffe afgørelse om anerkendelsen af nye tredjelande fra 18 måneder til 24 måneder, og op til 36 måneder under visse omstændigheder, sætter udvalget spørgsmålstegn ved, om dette er den rette metode, eftersom processen kan gå hen og blive unødigt forlænget for et land, som tydeligvis opfylder samtlige krav. EØSU ser derfor gerne, at processen afsluttes på så kort tid som muligt inden for rimelighedens grænser, men at det skal være muligt at forlænge den med så lang tid, som det er nødvendigt, hvis der er behov for korrigerende foranstaltninger.

1.8. For at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af EU-midler foreslår udvalget at ændre artikel 20, således at bestemmelserne vedrørende inddragelse af anerkendelsen af et tredjeland også kommer til at gælde for de lande, som ikke formår at levere et væsentligt antal skibsførere og officerer i mindst fem år. EØSU ønsker at præcisere, at den endelige beslutning om, hvorvidt en anerkendelse skal inddrages, træffes af medlemsstaterne under den normale procedure inden for rammerne af USS, og at proceduren giver mulighed for at tage relevante oplysninger fra medlemsstaterne i betragtning.

1.9. Da man ikke må gå på kompromis med sikkerheden til søs, anbefaler EØSU, at de tredjelande, der leverer et begrænset antal skibsførere og officerer til EU-flåden, ikke underkastes et omevalueringsforløb, der er mindre strengt end for andre lande.

1.10. Ud over de foreslåede ændringer til ændringsproceduren (artikel 27), der giver Kommission beføjelse til, via delegerede retsakter, at ændre direktiv 2008/106/EF, opfordrer EØSU medlemsstaterne til hurtigt at gennemføre ændringerne og dermed fjerne behovet for forlængelser og perioder med pragmatiske fortolkninger, der tidligere har været nødvendige som følge af manglende handling fra flagstaternes side.

2. Baggrund

2.1. EU-lovgivningen om uddannelse af søfarende og sønæring bygger hovedsagelig på de internationale minimumskrav i Den Internationale Søfartsorganisations (IMO's) konvention om standarder for uddannelse af søfarende, sønæring og vagthold (STCW-konventionen) som ændret.

2.2. Ud over at integrere STCW-konventionen på EU-plan gennem direktiv 2008/106/EF som ændret indeholder EU-lovgivningen en omkostningseffektiv fælles EU-mekanisme for anerkendelse af uddannelsesordninger for søfarende og certificeringer af søfarende fra tredjelande. Mekanismen er udformet således, at evaluering og omevaluering af tredjelandes overholdelse af STCW-konventionen foregår på en centraliseret og harmoniseret måde, så man undgår en situation, hvor de enkelte medlemsstater skal foretage disse evalueringer særskilt. Dette skal især ses i lyset af, at mere end 40 tredjelande i øjeblikket er anerkendt på EU-niveau.

2.3. Lovgivningen indeholder også en forenklet procedure for anerkendelsen af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne i kraft af direktiv 2005/45/EF. Dette direktiv sigter mod at fremme EU-søfarendes mobilitet blandt skibe, der fører EU-landes flag, og muliggør anerkendelsen af skibsføreres og officerers sønæringsbeviser uden yderligere kompenserende foranstaltninger.

2.4. Formålet med ovennævnte retlige ramme er at opnå et højt sikkerhedsniveau til søs og beskytte havmiljøet ved at minimere risikoen for ulykker til søs. Der er udbredt enighed om, at det med henblik herpå er af største betydning at forbedre uddannelsen og certificeringen af søfarende, når det gælder nøglepersonale om bord på skibe, som fører EU-landes flag.

2.5. Forslaget udspringer af Kommissionens program for målrettet og effektiv regulering (REFIT), hvor det vurderes, i hvilket omfang begge direktiver har nået deres mål. EØSU bemærker, at den foreslåede revision er resultatet af en indgående evaluering, der indeholdt en omfattende undersøgelse foretaget af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA) (Undersøgelse i forbindelse med REFIT-evalueringen af direktiv 2008/106/EF og 2005/45/EF fra september 2017⁽³⁾), en offentlig høring efterfulgt af et mere målrettet samråd samt særlige workshops med inddragelse af medlemsstater og arbejdsmarkedets parter, dvs. rederier og fagforeninger for de søfarende.

2.6. Resultaterne af REFIT-evalueringen blev generelt betragtet som positive, og konklusionen var, at EU-lovgivningen havde bidraget til at fjerne underkvalificerede besætninger, fremme søfarendes mobilitet i Unionen og sikre lige vilkår for søfarende uddannet hhv. inden for og uden for EU.

2.7. Der blev dog identificeret visse mangler med hensyn til den retlige rammes effektivitet og proportionaliteten af nogle af kravene heri. Derfor er det hensigten med Kommissionens forslag at afhjælpe de identificerede mangler ved at forenkle og effektivisere den eksisterende lovgivning. Mere konkret blev en yderligere indsats anset for at være nødvendig for at:

- sikre afstemning med de seneste ændringer i STCW-konventionen
- opdatere definitionen af sønæringsbeviser, der anerkendes medlemsstaterne imellem, ved at sammenlægge direktiv 2005/45/EF med direktiv 2008/106/EF
- fastlægge kriterier for ny anerkendelse/omevaluering af tredjelande med henblik på en mere effektiv brug af finansielle og menneskelige ressourcer
- fastsætte prioritetskriterier for omevalueringen af tredjelande, idet der fokuseres på de lande, der leverer mest arbejdskraft, og samtidig overveje muligheden for at udvide omevalueringscyklussen til andre lande
- forlænge fristen for anerkendelsen af nye tredjelande for at give disse lande tid nok til at vedtage og gennemføre eventuelle korrigerende foranstaltninger.

3. Resumé af forslaget

3.1. Det generelle formål med forslaget er at forenkle og strømline den eksisterende lovgivning. Dette omfatter navnlig følgende:

- løbende afstemning af den relevante EU-lovgivning med STCW-konventionen
- forbedring af effektiviteten af den centraliserede mekanisme for anerkendelsen af tredjelande
- større retssikkerhed i forbindelse med den gensidige anerkendelse af sønæringsbeviser, der er udstedt af medlemsstaterne.

3.2. Den centraliserede mekanisme for anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af tredjelande, kræver, at der stilles betydelige menneskelige og finansielle ressourcer til rådighed af Kommissionen, som bistås af EMSA, for dels at evaluere nye anerkendelsesanmodninger fra medlemsstaterne, dels at foretage den regelmæssige omevaluering af allerede anerkendte tredjelande.

3.3. For at bruge de tilgængelige ressourcer bedre foreslår Kommissionen at gøre anerkendelsesprocessen mere gennemskelig ved at give den anmodende medlemsstat mulighed for at begrunde anerkendelsesanmodningen. Denne foranstaltning består i at give medlemsstaterne mulighed for at drøfte behovet for at anerkende nye tredjelande indbyrdes.

3.4. Kommissionen foreslår endvidere prioritetskriterier for omevalueringen af anerkendte tredjelande ud fra princippet om, at de tilgængelige ressourcer bør omdirigeres fra lande, som leverer et lille antal søfarende til EU-flåden, til de tredjelande, som er storforsynere af arbejdskraft.

⁽³⁾ <https://ec.europa.eu/transport/sites/transport/files/legislation/2017-09-stwc-support-study-refit-eval-dirs-20080106-20050045.pdf>.

4. Generelle bemærkninger

4.1. EØSU støtter Kommissionens forslag om at ændre direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveaut for søfartserhverv, herunder at den forenkede procedure for gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, medtages i dets anvendelsesområde, og om ophævelse af direktiv 2005/45/EF.

4.2. EØSU er af den opfattelse, at der er tale om en nødvendig revision, da der i høj grad er plads til forbedringer af de administrative rammers effektivitet, når det gælder ordningen for gensidig anerkendelse inden for rammerne af dette direktiv, for at muliggøre en mere effektiv tildeling af Kommissionens og EMSA's finansielle og menneskelige ressourcer.

4.3. EØSU bifalder navnlig den vægt, som Kommissionen lægger på det gennemsigtighedsniveau, der bør gøre sig gældende i behandlingen af anmodninger om sønæringsbeviser fra nye tredjelande. EØSU anser det nye proceduremæssige skridt, der giver den anmodende medlemsstat mulighed for at begrunde anerkendelsesansøgningen, for at være forholdsmæssigt, gennemsigtigt og omkostningseffektivt. Det vil stadig være muligt for de anmodende medlemsstater at anerkende tredjelandet unilateralt, indtil der træffes en kollektiv afgørelse. Med beslutningsprocessen, der fører til anerkendelse af et tredjeland, vil der således blive skabt en balance mellem nødvendigheden af gennemsigtighed hvad angår kontrol med og fornuftig anvendelse af offentlige midler — omkostninger, der opstår som følge af anerkendelsen — og målsætningen om at bevare EU-flådens konkurrenceevne, nemlig den konkurrencemæssige fordel for EU-flåden ved at ansætte søfarende fra det pågældende tredjeland.

4.4. EØSU mener, at EU's lovgivningsramme for uddannelse af søfarende og sønæring har bidraget til at tilgodese behovene på arbejdsmarkedet for søfart ved at lette adgangen til beskæftigelse om bord på skibe, som fører EU-landes flag, for alle skibsførere og officerer, som er i besiddelse af et gyldigt STCW-bevis, uanset deres bopæl eller nationalitet. Selv om der ikke er nogen tvivl om, at skibsfarten opererer på et globaliseret arbejdsmarked, ønsker EØSU at minde om vigtigheden af, at EU investerer massivt i sine egne søfarende færdigheder for at sikre en kritisk masse af europæiske søfarende, som opretholder den europæiske skibsfarts konkurrenceevne og de maritime klynger i hele EU. Dermed skabes der muligheder for højt kvalificerede job og gode karrierer til søs eller i forbindelse med relaterede kystbaserede aktiviteter for unge europæere, samtidig med at man fastholder eller endda øger andelen af EU-søfarende i den globale søfartsarbejdsstyrke (De i øjeblikket 220 000 EU-søfarende udgør 18 % af det samlede antal søfarende på globalt plan) ⁽⁴⁾.

4.5. I lyset af ovenstående opfordrer EØSU medlemsstaterne til endelig at gennemføre anbefalingerne i EU's søtransportpolitik frem til 2018 ⁽⁵⁾ samt de politikanbefalinger, som arbejdsgruppen vedrørende maritim beskæftigelse og konkurrenceevne ⁽⁶⁾ har fremsat til Kommissionen, for så vidt angår at øge effektiviteten af uddannelsessystemet for søtransport. EØSU opfordrer især Kommissionen og EU's medlovgivere til at tage hensyn til de anbefalinger, der omtales senere i dette afsnit.

4.6. Udvalget anbefaler, at man arbejder hen imod etableringen af et EU-forum med deltagelse af uddannelsesinstitutionerne, sektoren, den bredere maritime klynge og de nationale søfartsmyndigheder med henblik på at forbedre søfartsuuddannelsen og hermed de søfarendes situation, karriereforløb og mobilitet. En af netværkets hovedopgaver vil være at udvikle europæiske efter- og videreuddannelseskurser for søfartserhvervet, der går videre end det internationalt aftalte minimumsuddannelsesniveau for søfarende (Også kaldet »maritime certificates of excellence« eller »STCW+«) ⁽⁷⁾. Efter- og videreuddannelse ville gøre det muligt at skabe en konkurrencefordel for de europæiske søfarende, idet de udrustes med færdigheder på et højere niveau end det, der kræves på internationalt plan.

4.7. I lyset af ovenstående fremhæver EØSU, hvor vigtigt det er at udvikle fremtidssikrede læringspakker med særligt fokus på uddannelse i kvalitetssikring, grønne færdigheder og digitale færdigheder. Sidstnævnte er af stor betydning, eftersom teknologien om bord på skibe, udvekslingen af informations- og kommunikationsdata og kystbaserede støttesystemer er i hastig udvikling. EØSU mener, at fremme af avancerede færdigheder skal ledsages af forskellige former for certificering/mærkning, således at opgraderingen af søfartsuuddannelsen bliver et værdifuldt aktiv, der kan forbedre de europæiske søfarendes karrieremuligheder. Dette vil igen øge søfartserhvervets tiltrækningskraft i EU, navnlig over for kvinder og unge, og samtidig forbedre effektiviteten og kvaliteten af skibsfarten, bl.a. gennem kontinuerlig innovation og omkostningsbesparelser.

⁽⁴⁾ SWD(2016) 326 final.

⁽⁵⁾ COM(2009) 8 final.

⁽⁶⁾ Arbejdsgruppen vedrørende maritim beskæftigelse og konkurrenceevne blev nedsat af Kommissionens næstformand og offentliggjorde sin rapport den 9. juni 2011.

⁽⁷⁾ COM(2009) 8 final.

4.8. Tilsvarende ville det ligeledes være hensigtsmæssigt at overveje at udvikle et europæisk netværk af søfartsuddannelsesinstitutioner, som opfylder visse kvalitetskriterier, med henblik på at forbedre det europæiske søfartsuddannelsessystem yderligere. Til dette formål anbefaler EØSU, at man trækker på det europæiske netværk af skoler for sejlads ad indre vandveje — EDINNA (Education Inland Navigation), der blev grundlagt i 2009 med det mål at harmonisere uddannelses- og undervisningsplanerne i opadgående retning. Denne platform har vist sig at være et udmærket værktøj til udveksling af knowhow og en fremragende samordnet tilgang til udviklingen af faglige færdigheder. Udvalget anbefaler desuden, at man for skibsfører- og officersuddannelsen indfører en model for udveksling mellem søfartsuddannelsesinstitutioner i hele EU i lighed med Erasmus-programmet, som er tilpasset de særlige forhold, der gør sig gældende i sektoren.

4.9. EØSU opfordrer desuden EU og medlemsstaterne til at gøre en samlet politisk indsats for at støtte sektoren i dens bestræbelser på at tage udfordringerne op i forbindelse med dens digitalisering, automatisering og nødvendige grønne omstilling. EØSU bemærker, at det er lettere at tage disse udfordringer op, hvis man skaber et EU-baseret søfartsuddannelsessystem af høj kvalitet, som er fremtidsikkert. I den henseende bifalder EØSU den snarlige lancering af det fireårige projekt SkillSea. Projektet skal fremme samarbejde mellem sektoren — herunder de europæiske arbejdsmarkedsparter inden for søtransport, Det Europæiske Fællesskabs Rederisammenslutning (ECSA) og Det Europæiske Transportarbejderforbund (ETF) — uddannelsesinstitutionerne og de nationale myndigheder med henblik på at forbedre de nationale læseplaner for søfartsuddannelsen i Europa.

5. Særlige bemærkninger

5.1. EØSU glæder sig over, at direktiv 2005/45/EF og direktiv 2008/106/EF er blevet sammenlagt, da en sådan sammenlægning ifølge udvalget gør gennemførelsen mere effektiv og sandsynligvis vil øge klarheden og forenkle rammerne for uddannelsen af søfarende og sønæring. En sådan konsolidering vil navnlig løse problemet med den forældede definition af sønæringsbeviser i direktiv 2005/45/EF samt præcisere og harmonisere definitionen af sønæringsbeviser, som anerkendes af medlemsstaterne. Det er særdeles vigtigt, at definitionen af sønæringsbeviser opdateres, så den er i overensstemmelse med de nye definitioner, der blev indført i 2012. En sådan opdatering vil sandsynligvis øge retssikkerheden omkring den gensidige anerkendelse mellem EU's medlemsstater.

5.2. Den nye artikel 5b sigter mod at medtage gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, i anvendelsesområdet for direktiv 2008/106/EF. Efter EØSU's mening er denne tilføjelse væsentlig, da den klarlægger, hvilke sønæringsbeviser der skal anerkendes gensidigt, med det formål at gøre det muligt for søfarende, som er certificeret af en medlemsstat, at arbejde om bord på fartøjer, der fører en anden medlemsstats flag.

5.3. EØSU støtter fuldt ud og opfordrer til beskæftigelsesmobilitet for at hjælpe skibsførere og officerer, der er certificeret i EU, og rederier med at komme i kontakt på en mere smidig måde. I den forbindelse bemærker EØSU med tilfredshed, at der ifølge Kommissionen ⁽⁸⁾ alene i 2015 var mere end 47 000 påtegninger af kompetencecertifikater, der oprindeligt var blevet udstedt af en anden medlemsstat, og som var gyldige i Unionen, hvilket svarer til ca. 25 % af det samlede antal skibsførere og officerer, der stod til rådighed til arbejde om bord på skibe, der sejler under EU-flag.

5.4. Ovennævnte tal viser, at ordningen for gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, har givet opmuntrende resultater med hensyn til at fremme EU-søfarendes mobilitet blandt skibe, som fører EU-landes flag. EØSU fremhæver desuden betydningen af fortsat at bidrage til at beskytte europæiske arbejdspladser til søs, sikre søfartsuddannelsesinstitutionernes fremtid i hele EU og beskytte Europas maritime knowhow som helhed.

5.5. EØSU støtter forslaget om at afstemme direktiv 2008/106/EF med de seneste ændringer i STCW-konventionen for at undgå juridiske uoverensstemmelser i direktivet i forhold til den internationale lovgivning. En sådan afstemning vil sandsynligvis kunne sikre en harmoniseret gennemførelse på EU-niveau, hjælpe besætningerne med at erhverve nye færdigheder og kompetencer — navnlig hvad angår uddannelses- og kvalifikationskrav til søfarende, som arbejder om bord på passagerskibe og skibe, der er underlagt IMO's kode for sikkerhed om bord på skibe, som anvender gasser eller andre brændstoffer med lavt flammepunkt (IGF-koden), og IMO's kode for sikkerhed om bord på skibe, som arbejder i polarvande (polarkoden) — og samtidig fremme deres karriereudvikling.

5.6. EØSU stiller sig kritisk over for en uforholdsmæssig anvendelse af Unionens finansielle og menneskelige ressourcer til evalueringen af nye tredjelands, der måske ikke er i stand til at levere et væsentligt antal skibsførere og officerer. Derfor støtter udvalget fuldt ud Kommissionens forslag om, at enhver ny anmodning fra en medlemsstat om anerkendelse af et tredjeland skal ledsages af en analyse, som omfatter et skøn af antallet af skibsførere og officerer, som forventes at blive

⁽⁸⁾ SWD(2017) 18 final.

rekrutteret fra dette land. EØSU betragter det desuden som yderst vigtigt, at medlemsstaterne hører de nationale rederiforeninger og fagforeninger om, hvorvidt det er ønskeligt at anerkende et nyt tredjeland, inden anmodningen indsendes til Kommissionen. EØSU ønsker imidlertid at præcisere, at vurderingen — når en sådan foreligger — af antallet af søfarende, som sandsynligvis vil blive ansat, kun vil være et af kriterierne i beslutningsprocessen for anerkendelse af et nyt tredjeland, og at det skal opfyldes på gennemslagsvis vis.

5.7. Udvalget bemærker med tilfredshed, at der — for at effektivisere og forbedre anvendelsen af de tilgængelige ressourcer — i henhold til forslaget (artikel 19) skal gives en begrundelse for anmodningen, som skal drøftes blandt medlemsstaterne, når en medlemsstat ønsker at indgive en anmodning om anerkendelse af et nyt tredjeland. EØSU ønsker at præcisere, at den endelige afgørelse vedrørende anerkendelsen af et tredjeland eller ej træffes af medlemsstaterne under den normale procedure, der omfatter afstemning ved kvalificeret flertal i Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS). Udvalget glæder sig endvidere over, at det er blevet muligt for en medlemsstat at anerkende et tredjelands sønæringsbeviser, indtil resultatet af evalueringen foreligger. EØSU støtter kraftigt en sådan mulighed, som udgør en forholdsmæssig og omkostningseffektiv løsning, samtidig med at EU-flådens konkurrenceevne bevares.

5.8. Hvad angår forlængelsen af fristen for at træffe afgørelse om anerkendelsen af nye tredjelande fra 18 måneder til 24 måneder og til 36 måneder under visse omstændigheder, er EØSU af den opfattelse, at den foreslåede bestemmelse er berettiget, så længe det er tvingende nødvendigt, at tredjelandet gennemfører korrigerende foranstaltninger. EØSU giver dog udtryk for bekymring med hensyn til, hvorvidt en automatisk forlængelse af anerkendelsesprocessen er den rette metode, da det kan bevirke, at et land, som tydeligvis opfylder alle krav, får processen unødigt forlænget. EØSU foreslår derfor, at man fortsat sigter mod at afslutte processen på så kort tid som muligt inden for rimelighedens grænser, men at det skal være muligt at forlænge den med så lang tid, som det er nødvendigt, hvis der er behov for korrigerende foranstaltninger.

5.9. I henhold til den reviderede artikel 20 kræver det en særlig begrundelse at ophæve anerkendelsen af et tredjeland på det grundlag, at det i mindst fem år ikke har leveret nogen søfarende til EU-flåden. EØSU ønsker ligeledes at præcisere, at den endelige beslutning vedrørende inddragelsen af en anerkendelse eller ej træffes af medlemsstaterne under den normale procedure inden for rammerne af USS, og at proceduren giver mulighed for at tage relevante oplysninger fra medlemsstaterne i betragtning. EØSU støtter i princippet denne revision, men påpeger, at reglen — af hensyn til en hensigtsmæssig anvendelse af midler — stadig gælder, uanset om et tredjeland er i stand til at levere nogen eller et væsentligt antal skibsførere og officerer. På denne baggrund og i fuld overensstemmelse med procedurerne foreslår EØSU, at anerkendelsen af et tredjeland skal kunne ophæves, såfremt det ikke har været i stand til at levere et væsentligt antal skibsførere og officerer i mindst fem år.

5.10. EØSU sætter spørgsmålstegn ved logikken i ændringen af artikel 21, ifølge hvilken omevalueringsperioden kan forlænges til 10 år på grundlag af prioritetskriterier. EØSU er klar over, at tredjelande, der leverer et stort antal søfarende, ud fra et rent matematisk synspunkt i teorien udgør en større trussel mod sikker skibsfart end dem, der leverer et begrænset antal søfarende. Af ovennævnte årsager og ud fra den betragtning, at man ikke må gå på kompromis med sikkerheden til søs, anbefaler EØSU, at de tredjelande, der leverer et begrænset antal skibsførere og officerer til EU-flåden, ikke underkastes et mindre strengt evalueringsforløb.

5.11. EØSU støtter ændringen af artikel 25a, som er nødvendig for at gøre det muligt at bruge de oplysninger, som medlemsstaterne fremlægger om antallet af påtegninger, der attesterer anerkendelse af beviser udstedt af tredjelande, med det formål at ophæve en anerkendelse og prioritere omevaluering af tredjelande som omhandlet i artikel 20 og artikel 21.

5.12. EØSU er fuldt bevidst om, at målet — i betragtning af søfartserhvervets globale natur — må være at undgå en konflikt mellem medlemsstaternes internationale forpligtelser og deres forpligtelser over for EU. Dette kræver en løbende afstemning af EU-lovgivningen med STCW-konventionen, således at det bliver muligt at skabe lige vilkår for EU og tredjelandene, hvad angår gennemførelsen af de internationale rammer for uddannelse af søfarende og sønæringsbeviser. EØSU mener, at det i lyset af ovenstående og i tilfælde af fremtidige ændringer af STCW-konventionen er relevant at give Kommissionen beføjelser til at foretage ændringer via delegerede retsakter for at sikre en smidigere og hurtigere tilpasning til ændringerne i STCW-konventionen og -koden.

5.13. I den sammenhæng opfordrer EØSU medlemsstaterne til hurtigt at gennemføre ændringerne og dermed fjerne behovet for forlængelser og perioder med pragmatiske fortolkninger, der tidligere har været nødvendige som følge af manglende handling fra flagstatens side.

Bruxelles, den 12. december 2018.

Luca JAHIER
Formand
for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg
